

Linda Winterberg

A pezsgőgyár

Az aranyévek

Linda Winterberg

A
pezsgőgyár 3
Az aranyévek

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Linda Winterberg: *Der Winzerhof – Die goldenen Jahre*
Aufbau Verlage GmbH & Co. KG, Berlin, 2023

Fordította
Tuza Csilla

Szerkesztette
Winter Angéla

Borítóterv és grafika
www.buerosued.de

ISBN 978-963-636-269-0

Minden jog fenntartva

© Aufbau Verlage GmbH & Co. KG, Berlin 2023
(Published with Aufbau Taschenbuch; „Aufbau Taschenbuch”
is a trademark of Aufbau Verlage GmbH & Co. KG)

© Kossuth Kiadó 2024

© Hungarian translation Tuza Csilla 2024
Borítókép © GLIX, 123RF

I

Wiesbaden, 1956. február 12.

– Legszívesebben itt maradnék – mondta Henni. – Tudod, hogy soha nem szerettem különösebben a farsangot. – Az asztalon fekvő kalózjelmezre pillantott, amelyet a testvére, Bille hozott. Nem néz ki rosszul, ismerte el Henni. Fekete kalap, szemkendő, a felső része egy fűző, a szoknya vörös anyagból készült. Úgy nézne ki benne, mint egy kalózmenyasszony a déli tengerokről.

A Herzberg-pincészet irodájában álltak. A családi vállalkozás szívében, ahogy Henni legszívesebben hívta. Habár tény és való, hogy a tíz évvel korábbi tűzvész után, ami tönkretette az irodákat, már nem sok minden maradt a régi dolgokból. Henni sose tudott igazán megbarátkozni az új berendezéssel, és néhanapján hiányolta nagyapja hatalmas íróasztalát, és a sötét fából készült könyvespolcokat, amelyek a fal mellett álltak. A modern bútorzat miatt a szobából hiányzott a régi nosztalgikus méltóság, amelyhez hozzátartozott a mindenütt jelen lévő szivarfüst illata is. De hát haladni kell

a korról. Az élet folyt tovább, és az utóbbi években a sors kegyes volt hozzájuk. A nagyapja büszke lenne arra, amit elért. Az újonnan bevezetett és kedvezőbb árú Herzberg száraz pezsgő egy csapásra meghódította Németországot, és meghozta a rég vágyott gazdasági sikert is.

Henni megérintette a jelmez fűzőjét. Az anyaga puhább volt, mint gondolta. Mélyet sóhajtott. A farsangéji felvonuláson, ami két óra múlva kezdődik, csak a kalapot és a szemkötőt lehet majd látni, mert a vastag kabát, sapka, sál és kesztyű nélkül nem sokáig lehet odakint tartózkodni. Már hetek óta az egész országban farkasordító hideg uralkodott. Úgy tűnt, mindennap nulla fok alatt van a hőmérséklet, és a Rajnát már vastag jégpáncél borította. Miért éppen ebben az évben döntött úgy a pincészet személyzeti osztálya, hogy a wiesbadeni farsangot munkatársi összejövetellé változtatják? Úgy tervezték, először részt vesznek a felvonuláson, azután bált rendeznek a márványteremben. Még a wiesbadeni „farsangi hercegi párt” is meghívták. Henni haragudott magára, hogy nem vétózta meg. Miért nem volt jó a munkásoknak rendezett szokásos nyári ünnepség? Igen, tavaly egy hirtelen támadt vihar tönkretette az ünnepséget, és a grillkolbászok elúsztak, a napernyők elrepültek. De az utóbbi időben többnyire szerencsésük volt az időjárással. A személyzeti osztály vezetőjének azonban az volt a véleménye, hogy idén valami újat kell szervezni. Nem sok időbe telt neki

és Georgnak, aki a pincészet ügyvezetője volt, hogy eszükbe jusson ez az ötlet, mert mindketten a farsangi ünnepek lelkes rajongói voltak. Henni sose értette, mit találnak az emberek olyan szórakoztatónak a farsangban. Ő maga minden évben boldog volt, amikor a hamvazó-szerdával végre vége lett.

– Nos, még soha nem láttalak ilyennek – válaszolta Bille, aki már jelmezben volt. Ebben az évben boszorkánynak öltözött. A wiesbadeni filmgyár jelmeztárában, ahol röviddel ezelőttig kisegítőként dolgozott, a legkülönfélébb méretű kosztümök sorakoztak, ami jól jött neki, mert már meglehetősen gömbölyded volt. Bille mindenki legnagyobb örömeire ikreket várt. Négy évvel korábban feleségül ment Wolf Kaplan filmrendezőhöz, és úgy tűnt, végre megtalálta a boldogságot. A házaspár a Velencében töltött mézeshetek után beköltözött egy csinos lakásba a Nerobergtalban, és Bille szívesen kísérgette Wolfot a forgatásokra. Tetszett nekik ez a mozgalmas élet, és nem gondoltak családalapításra. De aztán derült égből villámcsapás, Billének egy reggel, amikor Hennivel sétált, hányingere lett, és a rosszullet hetekig tartott. Az eleinte gyomorfertőzésnek sejtett dolog hamarosan terhességnek bizonyult, és az egyik vizsgálaton az orvos hirtelen két szívverést hallott Bille hasában.

Bille most már az ötödik hónapban járt. A rosszulletek elmúltak, és kitűnő étvágya volt, különösen az édességeket kívánta. Ha eltekintettek attól, hogy lassan

már úgy totyogott, mint egy kacsa, akkor a terhessége jól zajlott. Jól állt neki a kikerekedett arca, barna haja olyan dús és csillogó volt, mint még soha. Időközben kicsit hosszabb lett, és divatosan, lófarokban hordta. Henni is megnövesztette a szőke haját, és magasra fésülte.

– Farsang csak egyszer van egy évben. Biztosan vidám lesz. Csak azt sajnálom, hogy Thomas nem lehet itt a felvonuláson – folytatta Bille. – Tetszettek volna neki a feldíszített kocsik meg a cukorkák. Hogy van egyébként? Még mindig viszket mindene?

Bille aggódása kis unokaöccse, Thomas iránt Henni-ben megint lelkiismeret-furdalást ébresztett. Négyéves fiát nem szívesen hagyta a szakácsnő, Inge és a házvezetőnő, Trude felügyeletében az assmannshauseni családi birtokon, és megint rossz anyának érezte magát. A szegény gyerek bárányhimlős lett az óvodában, ahová már egy éve nagy örömmel járt. A gyermeklét sem volt mindig fenéig tejfel. De Henni a legjobb kezekben tudhatta fiát az idős hölgyeknél. Trude és Inge „bárányhimlőfarsangot” szerveztek, és meghívtak a birtokra néhány himlőpettyes óvodai kispajtást. Trude úgy vélte, a nevetés a legjobb orvosság. Inge örömmel sütötte a csokoládés tortácskákat, és Käthe – ő vezette a borüzletet és a kis borozót – segített neki. Henni szinte irigyelte a fiát. Ő a meleg szobában tölti a jéghideg napot, mialatt az anyja a vastag téli ruhák ellenére is majd megfagy az utcán.

Henni válaszolni akart Billének, de közben belépett Georg és Wolf. A két férfi már farsangi jelmezben volt, és kicsattantak a jókedvtől. Egymástól függetlenül ugyanazt a jelmezt választották, mindketten cowboy-nak öltöztek. Wolf csókkal üdvözölte Billét.

– Micsoda csinos boszorkány van itt! – mondta. – Ennivaló vagy. – Egy hosszú csók következett.

– Nos, én is szívesen megdicséreném és megcsókolnám a kalózmenyasszonyomat – kommentálta Georg a tényt, hogy Henni még nem öltözött át. – De nincs itt. Hol lehet? – Keresgélve nézett körül a szobában. Henni meglegyintette a vállát.

– Hagyd abba ezt a butaságot! – szidta meg férjét. – Tudod, mennyire utálok a farsangot. És még ez a hideg is! Inkább a meleg gyapjúpulóveremben meg a vastag harisnyámban maradok.

– A vastag harisnyát a vörös szoknya alá is felhúzhatod – jegyezte meg Bille.

Henni beismerte a vereségét.

– Rendben van. Akkor megyek, és átöltözöm. De a pulóvert felveszem a fűző fölé, tetszik, vagy sem! Már van otthon bárányhimlőnk, a megfázásról szívesen lemondok.

Morogva fogta kezébe a jelmezt, és kiment a szobából.

A folyosón az új titkárnöjébe, Hannelore Bertelsbe botlott. A jó Wilhelminét két évvel korábban nehéz szívvel bocsátotta el jól megérdemelt nyugdíjába.

Azonban Wilhelmine nem mulasztotta el, hogy az utódját személyesen tanítsa be, és a bemutatkozó beszélgetéseken is részt vett. Olyan részletekre is ügyelt, amelyek Henninek soha nem jutottak volna eszébe. A túl csinos nőt azonnal kiszórta. Wilhelmine úgy gondolta, a német irodákban túl sok hetyegés zajlik a főnök és titkárnője között. Hannelore a harmincas évei közepén járt, és vastag szemüvegével, zömök alkattával, rövidre vágott hajával inkább tűnt virágzó gyomnak. Habár Henni biztos volt benne, hogy Georg soha nem kezdene kalandot a beosztottjával, mosolyogva bólintott Wilhelmine véleményére. Az ellenkezés úgyszemint segített volna. Hannelore Bertels azonban nemcsak a külseje, hanem mindenekelőtt a képességei miatt bizonyult alkalmasnak. Hibátlanul gépelt, tudott gyorsírni, kiváló modorú és megbízható volt. Gyorsan tanult, és pár napon belül elsajátította a titkárság ügyviteli rendszerét, és Wilhelmine természetesen megtanította neki azt is, hogyan hallgatózzon az ajtó előtt. Habár Henninek az volt a véleménye, hogy a titkárnők ezt már az iskolában megtanulják.

Hannelore is jelmezt viselt.

– Megértem magát, Winkler asszony. – Nem is csinált titkot belőle, hogy végighallgatta a beszélgetést. – A farsang éjszakája nekem is minden évben egy rémálom. Ápolónő leszek, kevés a gond velem. A lakótársam adta kölcsön a ruhát.

– Szerdán pedig halálos betegek leszünk – mondta Henni fejét csóválva, és megkérdezte, volt-e fontos hívása.

– Most, hogy kérdezi – válaszolta Hannelore. – A testvére hívta, és lemondta a programot, valami gyomorrontást említett.

– Örülnék, ha nekem is az lenne – jegyezte meg Henni, és felsóhajtott.

Már előre sejtette, hogy Lisbeth nem fog eljönni. Nem hitte, hogy gyomorrontása lenne, Lisbeth ugyanúgy nem szerette a farsangot. Egyik ritka közös tulajdonságuk. Lisbeth mindig is Henni problémás gyereke volt, és az is maradt, de pár évvel ezelőtt minden nagyszerűen ment. Lisbeth hozzáment egy sikeres üzletemberhez, Wolfganghoz, és egy csodálatos villába költöztek, a Kurviertelbe. Aztán Wolfgang pár héttel az esküvő után meghalt egy szörnyű autóbalesetben Dél-Franciaországban. Lisbeth is az autóban ült, és csodák csodájára megúsza néhány karcollással. Wolfgang a helyszínen meghalt. Sokáig tartott, mire Lisbeth kiheverte a sokkot. Henninek megint eszébe jutott az a beszélgetés, amelyet Lisbethtel folytatott a szőlőhegyen, rövidebbel a második esküvője előtt. Lisbeth akkoriban veszítette el a gyerekét, és nem tudott megbékélni a sorssal. Elmondta Henninek, hogy titokban attól fél, soha többé nem lehet boldog, mert a náci uralom idején annyi embernek fájdalmat okozott. Henni soha nem hitt abban, hogy valahol feljegyzéseket

vezetnének a tetteinkről. De talán mégis így van? Lisbeth a sötét múltja miatt soha nem lehet boldog?

Lisbeth ismét eladta a csinos kis villát a Kurviertelben, mert tele volt fájdalmas emlékekkel. Eleinte a Rajnavölgyben húzta meg magát Henninél és Georgnál, később saját lakásba költözött Wiesbadenben, és csak ritkán látták egymást. Két évvel ezelőtt megismerte Dieter Dettmert, egy művezetőt, aki Höchstben dolgozott, a festégyárban. Henni sose barátkozott meg vele, mert elég arrogánsnak találta. A tekintete sunyi, habár jól öltözött és jóképű volt: magas, széles váll, dús, szőke haj, markáns áll. Pár hónap után összeházasodtak. Lisbeth sajnálatos módon alkalmazkodott hozzá, és megint eltávolodott a testvéreitől. Csak ritkán jelentkezett, gyakran lemondta a megbeszélte látogatásokat, és ha egymásba futottak, feszült hangulat uralkodott köztük. Henninek fáj, hogy a kapcsolatuk ismét megromlott, mert nagyon reménykedett benne, hogy a meghitt kapcsolatuk tartós lesz. De Lisbeth mindig is kiszámíthatatlan volt, és most is az.

Hirtelen Gustav Stellmann vonta magára Henni figyelmét. Az öreg portás úgy hozzátartozott a Herzberg-pincészethez, mint a pezsgő a borospincéhez. Már a hetvenes éveik közepén járt, ami nem akadályozta meg abban, hogy ellássa a portaszolgálatot. Miután szeretett Margot-ja pár éve meghalt rákban, víg özvegyé vált, és állandóan új hölgyek tűntek fel az oldalán. Azonban jó ideje már hűséges volt az ő Traudljához.

Öt hónappal ezelőtt mondták ki egymásnak a boldogító igent. Gustav volt a Herzbergnek egyetlen alkalmazottja, aki a gyár területén lakott. A telek végében álló kis favázas házikó, amelynek látványa Hennit mindig elszomorította, nagyon sok történetet idézett a régmúlt időkből.

– Jó napot a hölgyeknek – üdvözölte Gustav vidáman, hesseni dialektusban. – Farsangi hangulatban vagyunk?

Gustav öltözéke meglehetősen furcsa volt. A szokásos kockás ingét viselte, de terjedelmes pocakján valami barna plüss függött.

– Nagyon hideg van – beszélt tovább vidáman, anélkül, hogy választ várt volna –, ezért medveként veszek részt a felvonuláson, azután kísértet leszek. A medveöltöny a márványteremben nagyon meleg lesz.

– Nem is rossz ötlet a medve – mondta Henni, és mosolygott.

– Traudl már nagyon kíváncsi a hercegi párra – folytatta Gustav. – A mai újságban volt egy kép róluk. Csinosak, de már sok szóbeszéd járja. Éppen egy amerikai nőt kellett farsangi hercegnőnek választani...? Mintha Hessenben nem lennének csinos lányok. Traudl a nevét is szokatlannak találta: Mary Minnesotából. És a herceg állítólag kiesett a lelkész kegyeiből. Úgy gondolja, hogy egy evangélikus egyházi elöljárónak semmi keresnivalója a farsangon farsangi hercegként.

További munkások is csatlakoztak hozzájuk, akik szintén tarka jelmezeket viseltek. Felröppentek az első szerpentinek meg konfettik, és vidáman kiáltoztak:

– Halleluja!

Henni és Hannelore a tarka áradat elől Hannelore kis irodájába menekült, és beletörődve a sorsukba, felvették a jelmezüket. Utolsó mozzanatként Henni még a szemkötőt is feltette a bal szemére. Sminktükre segítségével ellenőrizte, jól illeszkedik-e, majd becsukta a tükröt, és kihúzta magát. Nos, szembe kell néznie a tarka forgataggal és a jéghideggel. Hamvazószerdán – hála istennek – már vége lesz.